

KAPITEL TRE

Hattkullen

MOIRA BETRAKTADE DET VITA diskskummet ett par ögonblick innan hon körde r händerna i den läckande träbaljan. När hon gjorde det flög stora genomskinliga bubblor upp i hennes solbrända ansikte och sprack när de nuddade vid hennes hud.

Ungefär som drömmar, tänkte Moira och började irriterat skrubba bort de inbrända grönsaksresterna ur husets största gryta.

Medan hon gjorde det föll en mörkbrun hårslinga ner över hennes ögon. Hon föste bort den utan att bry sig om att hon fick såpa i håret. Men när hon koncentrerade sig på det tappade hon kontrollen över den tunga kitteln. Den tippade över balkanten, välte, och landade upp och ner på golvet. Moira svor till. Hon undgick med nöd och näppe att få den över tårna, som inte skulle ha skyddats nämnvärt av de tunna vårsandaler hon bar, men diskvattnet skvätte över hela hennes klänning.

– Åh, vid Nenam och Nelos och deras tusen fränder! morrade Moira och föll på knä.

Golvet hade åtminstone inte gått sönder. Det var en ljuspunkt. Men klänningen var dyngsur, och bullret måste ha väckt hennes far, som låg och sov två rum bort. När det gällde oväsen hade Matti av Hattkullen den skarpaste hörseln i hela Taran-Zell. Mycket riktigt, ett martyriskt stönande hördes från sovrummet, precis lagom högt för att Moira skulle uppfatta det. Hon reste sig med den olycksaliga kitteln i famnen och la tillbaka den i diskbaljan. Sedan vred hon ur den plaskvåta klänningen så gott hon kunde och gick inte till sin far. Den ganska så imponerande mannen halvlåg i sängen och blängde på henne med ögon i samma färg som gyttja. Matti var en kraftig man, det var det enda sjukdomen inte hade tagit ifrån honom. Han hade brunt hår, en nyans mörkare än Moira och hennes bror Mattias', och för tillfället var han klädd i en mycket smutsig nattskjorta. Matti hade inte varit uppe ur sängen på fem år, inte sen den dagen då hans häst föll över hans ben och gjorde dem så illa att han inte längre kunde gå. Moira kunde inte riktigt förstå exakt hur olyckan hade gått till, men doktor Retsir hade försökt förklara för henne. Hästens tyngd hade knäckt Mattis båda ben ungefär vid knäna och näst intill splittrat hans vänstra fot. Många ben hade gått sönder, och Retsir hade inte kunnat läka dem alla. Nu kunde inte Matti gå utan att

känna extremt svåra smärtor. Ett par dagar efter olyckan hade han fått feber i såret som spred sig i kroppen och vägrade ge efter för någon medicin. Retsir kallade febern ”oförklarlig”. Moira visste varför hennes far inte blev frisk. Han ville det inte. Han ville dö, så att han kunde förenas med mor i de dödas rike. Det var allt han tänkte på, trots att han aldrig sa något. Men Moira kände sin far. Han ville inte leva utan sin Magda, som hade dött för snart 16 år sedan, under komplikationer vid Moiras födsel. Magda av Hattkullen hade avlidit av blodförlust och barnsängsfeber, och Moira hade inga minnen av henne. Det fanns förstås stunder då hon saknade en mor, och grät därför att det på sätt och vis var hennes fel att hon inte hade någon. Det enda hon hade var hennes namn. Moira Magda Mattidotter. Tre M.

– Syns Mattias till än? kraxade Matti med torr röst.

Moira skakade på huvudet.

– Nej, far, suckade hon. Men han kommer. Han lovade.

– Folk lovar och lovar, mullrade Matti dystert. Mor din lovade att stanna hos mig för alltid. Det löftet bröt hon.

Moira stönade inombords. Dags för ”Jag är ensamast i världen”- talet igen. Hon hade hört det förr. Många gånger förr.

– Jag har förlorat min hustru... gnydde Matti precis som väntat. Jag har ingenting kvar av henne, inte det minsta. Det enda jag har är min son.

Det var aldrig tal om att han faktiskt hade en dotter också, men Moira var för van vid det för att bry sig. Hon gick fram till sängen och undersökte sin fars nattskjorta medan han klagade högt. Hon avbröt honom tvärt just när han hade kommit till ”Och jag kommer dö här, ensam, nu när min son har övergivit mig”.

– Den här skjortan måste tvättas, sa hon bestämt. Av med den på stubben, far, så ska jag hämta en ny.

Under tiden hennes far kämpade med de små pärlemorsknapparna gick Moira fram till klädsskåpet och öppnade det. Där inne hängde skjortor av alla de slag, i grönt, blått och rött. Alla hade Mattis initialer broderade i silke på vänstra bröstfickan. Moira struntade i dem. De var hennes fars finskjortor som han använde när han fick besök av någon högt uppsatt person, som borgmästaren till exempel, ifall den fetknoppen någonsin masade sig upp på Hattkullen. Istället böjde hon sig ner och drog fram en snövit nattskjorta från en hylla. Så stängde hon omsorgsfullt de vackra skåpdörrarna av ljust björkträ och betraktade sig själv för en liten stund i de buckliga spegelglasen som satt på dem. Ett par blågrå ögon mötte henne ur ett ansikte som nog inte skulle ha mått alltför dåligt av att skratta lite mer. Moira suckade lätt åt sin egen spegelbild och vände sig om. Matti hade fått av sig den smutsiga skjortan, som han helt sonika kastade på golvet för henne att ta upp. Moira gav honom den rena och försökte att inte bli äcklad av hans blekfeta mage som tiden i sängen

hade omvandlat från muskler till fett. Hon tog upp smutsvätten och höll den i famnen som ett spädbarn.

– Är det något jag kan ge dig, far? frågade hon artigt.

Matti tänkte efter.

– Jag är hungrig, sa han. Hämta mat åt mig.

Moira nickade lydigt. Innan hon lämnade rummet passade hon på att fluffa upp sin fars kuddar.

.....

Hon gick tillbaka till köket och betraktade diskvattnet på golvet. Det första hon måste göra var att torka upp det. Sagt och gjort, hon tog den smutsiga skjortan och torkade upp så gott det gick. Sedan tittade hon ner på sig själv. Den enkla vita bomullsklänningen var färgad ljusbrun över nästan hela kjolen, och det luktade surt om den. Men innan hon kunde tänka på sig själv måste hon börja med matlagningen. Hon hade ingen aning om när Mattias skulle dyka upp, men hon ville inte hälsa honom välkommen hem igen utan något att bjuda på. Moira kastade en blick i vattenhinken i hörnet, alldeles bredvid vedspisen. Den var tom. Alltså måste hon gå ut på gårdsplanen och hämta vatten. Förmodligen skulle det finnas stallpojkar där. Förmodligen skulle de skratta åt henne för den fläckiga klänningen och det rufsiga hårets skull.

Nå, då får de väl göra det då, tänkte Moira och tog spannen.

Hon tog köksvägen ut eftersom den ledde genom mors trädgård. Magdas första uppgift när hon hade flyttat in i huset på Hattkullen hade varit att anlägga en praktfull trädgård i det som mest hade liknat en kompost innan. Det hade tagit henne två år att få den färdig, och då var hon redan havande med Mattias. Moira brukade tänka på trädgården som ett smycke, en grön oas mitt i all lera som var de övriga gårdshusen. Det låg ett evigt lugn över den, blommornas dofter var ett moln över de gröna gräsmattorna, och luften verkade klarare att andas här. Moira drog ett djupt andetag och kilade sedan så snabbt hon kunde längs den stenbelagda gången som ledde runt knuten. Inga stallpojkar syntes till. Tur för dem. Moira var inte på humör för att bli retad och knuffad just nu. Hennes fingrar slöts hårdare om hinkens handtag. Det kunde nog bli rejäla smällar ifall hon tog i allt vad hon orkade. Hon gick ut på den leriga gårdsplanen och fram till brunnen, som utgjorde dess mitt.

Mattias kommer idag, tänkte hon, och en liten ilning av lycka for igenom henne.

Vid Irotsih vad hon saknade Mattias. Ibland, när den känslan var som starkast, brukade hon smyga sig in i hans rum och krama hans kudde en liten stund. Hon kunde sitta där på hans säng hur länge som helst med kudden i famnen och tänka på vad de skulle kunna göra ifall hennes storebror var där

just då. Det brukade kännas bättre då, trots att saknaden var som ett konstant tomrum någonstans i hjärtat.

.....

Men tanken på att hon snart skulle få träffa sin bror fick Moira på lite bättre humör. Hon började faktiskt vissla på en gånglåt som Mattias hade lärt henne en gång. Det var en munter liten visa, och det blev lättare att koncentrera sig på arbetet. Moira krokade hinken i brunnskroken och hissade sedan varligt ner den i vattnet som blänkte långt där nere. När det välbekanta plasket hördes väntade hon ett par ögonblick medan hinken fylldes med vatten. Sedan började hon, med långsamma regelbundna tag att veva upp den igen. Hinken var nu tung som bly, men Moira hade vant sig vid den. Hon ställde den med ett stön på brunnskanten, tog bort kroken och lyfte den sedan igen med båda händerna. Med de små trippande steg som folk får då de bär något som är tyngre än vad de egentligen orkar med, skyndade hon sig tillbaka över stengången och in i köket. Väl där fick hon fram den stora kitteln och fyllde den med vatten. Hon gick ut till brunnen ett par gånger till, för hon tänkte passa på att värma tvättvatten åt sin klänning och fars skjorta. Så svängde hon in grytan över den flammande elden på härden. Medan hon väntade på att vattnet skulle vara varmt nog tog hon fram lite saker ur köksskåpen som nog skulle komma att behövas. Där fanns lite prydligt uppskuren skinka, morötter, ett kålhuvud, ett par lökar, potatis och en härlig mörkbrun limpa, som hon började skära i tjocka skivor. Morötterna hackades noga tillsammans med lök och potatis och saltades ytterst försiktigt. Salt var en dyrbar vara från det stora havet i norr, och det var man tvungen att vara sparsam med. Vattnet kokade fortfarande inte, vilket Moira faktiskt hade räknat med. Nu kunde hon kila upp på sitt rum på övervåningen och byta klänning. Kanske hon skulle hinna fläta håret också, så att inga hårstrån hamnade i soppan. Moira la grönsakerna i en träskål, tvättade händerna i vattnet som fanns kvar i brunshinken och lämnade köket.

.....

När hon var färdig och hade satt upp sitt vilda hår i en ordentlig fläta, tog hon den nerfläckade klänningen över armen och gick nerför trappan till undervåningen igen. Huset på Hattkullen var stort. Det hade ett eget bibliotek, vilket Mattias hade älskat när han fortfarande bodde hemma. Han kunde sitta där en hel dag och läsa den ena boken efter den andra, tills Moira började undra om det faktiskt kunde finnas någon kunskap kvar som hennes bror inte besatt. Huset hade även ett vapenförråd, ett musikrum och ett arbetsrum

som hade varit Magdas, samt det obligatoriska templet helgat åt Irotsih. Det fanns också fyra gästrum, oräknat familjemedlemmarnas egna. De få drängar och stallpojkar som Hattkullen fortfarande hade kvar hade en egen byggnad i närheten av ladugården och stallet, som stod ganska sorgligt tomma. De enda djuren Hattkullen numera ägde var ett antal hönor samt Mattis häst, som stod i stallet med sänkt huvud för det mesta. En gång hade Mattis släkt varit riktigt förmögen, och huset var fullt av dyrbara tavlor och konstfulla möbler. Men mynten hade rullat iväg som knappar efter Magdas död och Mattis hjärta brustit, och det hade inte blivit bättre efter olyckan som krävde Mattis ben. Nå, gården klarade sig väl alltid, men tjänstefolket hade lämnat den, så det var Moiras uppgift att klara hushållet själv. Det var hon som lagade maten, diskade, tvättade, bäddade... Men hon klagade inte. Det fanns andra som hade det mycket värre. Pellira var en liten by, beroende av timmerhandeln med den större Eyanib västerut, och antalet fattiga var stort. Moira hade ofta sett dem, och när de kom och tiggde vid dörren brukade hon alltid sticka åt dem en brödbit eller ett fläskstycke. Nu kikade hon ivrigt ut genom köksfönstret i väntan på att hennes brors häst skulle synas på vägen. Han dröjde. Moira suckade och vände sin uppmärksamhet mot grytan, vars innehåll hade börjat koka. Hon skyndade fram och hällde över några liter vatten i en tvättbalja, hon fick ånga i ansiktet och kände svetten tränga fram i pannan. Grytan var nu halvfull. Moira hällde ner potatisen, löken och morötterna tillsammans med skinkan och kryddade med persilja från den lilla örtagården vid knuten. Hon rörde mycket omsorgsfullt runt i grytan med en träslev och smakade av. Jodå, inte så dumt. Det fick stå och puttra ett slag medan hon tvättade kläder. Där hon stod och frenetiskt skrubgade sin fars nattskjorta mot tvättbrädan lyssnade hon efter ljud från gårdsplanen. För var stund som gick blev hon alltmer otålig. Var höll han hus, hennes bror? Moira vred ur skjortan och la den åt sidan. Hon skulle hänga ut den till tork tillsammans med klänningen när den var ren. Men först undersökte hon hur det gick med soppan. Det doftade redan härligt om den, och hon rörde ner hackad kål för att dryga ut den. Soppan puttrade trivsamt medan Moira tvättade sin klänning. Sedan gick hon ut i trädgården och draperade konstnärligt de blöta klädesplaggen över en äppelträdgren. Soppan såg färdig ut när hon kom in i köket, så hon letade fram en träskål ur ett skåp och fyllde den till brädden. Så tog hon ett par brödsivor och la dem på skålkanten. Hon bar skålen mycket försiktigt in till sin fars rum.

– Nå? sa han gnälligt. Ser du Mattias?

– Nej, far, sa hon tålmodigt. Men det dröjer nog inte länge nu. Han kommer snart.

Sedan var Matti fullt upptagen med sitt middagsmål, och Moira gick åter in i köket för att tömma diskbaljan. Mattias och hans trogna hantlangare Viktor

skulle kunna få sig varsina skålar med varm soppa ifall de behagade dyka upp någon gång. Under tiden knöt Moira ett klarrött förkläde om midjan, som passade bra ihop med den ljusblå kjolen och vita blusen hon nu bar. Hungern gjorde sig ilsket påmind och fick hennes mage att knorra misslynt. ;Moira klappade på den, som för att lugna den, och la upp en portion soppa åt sig själv. Hon åt för det mesta i köket, det var bara när Mattias kom på besök från Eyanib som hon kunde tänka sig att duka i matsalen. Vänta, var det där hovtramp? Moira stelnade till, hela hennes väsen var fokuserat på att lyssna. Jodå, det var absolut hovtramp. Hon reste sig så häftigt att stolen närapå välte och rusade fram till fönstret som vette mot gården. Det var han!

.....

Det var Mattias. Bara han hade ett så glatt skratt och så varma bruna ögon. Moira gav till ett rop av förtjusning och sprang ut. Vinden grep tag i hennes hår och lossade flera slingor ur flätan, men just nu var det inte viktigt. Mattias han knappt komma av hästen, ett rödbrunt sto med mörka ögon, förrän han hade sin lillasyster i famnen. Han skrattade till och kramade om henne hårt.

– Hej lilla syster, viskade han.

– Hej store bror, svarade hon.

Mattias släppte henne och höll henne på armlängds avstånd.

– Du har vuxit, konstaterade han. Jag var borta för länge.

– Bara i en månad, sa Moira och rufsade om i hans mjuka bruna hår.

Hon nådde dit ifall hon stod på tå.

– Det är för länge, log Mattias och kysste henne på pannan. Men om du kände doktor Valentin, vilket du ska vara tacksam att du inte gör, så skulle du inte tycka att det var så konstigt.

Bakom honom dök nu Viktor upp, ledande en åsna som var packad med allsköns saker. Han log också mot Moira, och hon kramade honom nästan lika hårt som hon hade kramat Mattias. Viktor var som en extra bror, han hade funnits på Hattkullen innan Moira var född. Han var tio år äldre än hon, och åtta år äldre än Mattias, men han lydde sin unge herre i allt och var så lojal som någon kunde bli. Nu strök han en stripig rödbrun lugg ur pannan och väntade tålmodigt på en order från Mattias. Moiras storebror vände sig mot henne och flinade som en ung pojke.

– Jag har med mig en sak åt dig, sa han ivrigt. Viktor, kan du hämta min systers present?

Viktor nickade, också han leende. Moiras ögon strålade. Ibland, när Mattias hade råd med något riktigt fint, brukade han köpa något åt henne i gåva. Det var inte ofta det hände, kanske ett par tre gånger om året, men gåvorna räckte länge. En gång hade hon fått en brosch prytt med vackert

gnistrande glasbitar. Det hade fått de andra flickorna att kasta avundsjuka blickar på henne när hon gick ner till byn för att handla. En annan gång bestod gåvan i en läderinbunden bok som var hennes alldeles egna. Moira kunde faktiskt läsa litegrand, Mattias hade lärt henne innan han reste iväg, men att skriva själv var svårare. Där klarade hon bara sitt eget namn, på sin höjd. Boken handlade om eyiderna, det glömda folket. Den var full av historier om dem, sagor och sägner, och ett par vackra bilder fanns också. Moira kunde sitta och bara titta på dem i timmar, låta fingret sakta löpa utefter de små prydliga bokstäverna och med blotta viljan försöka mana eyiden på bilden att komma ut ur boksidan och prata med henne. Boken låg gömd under hennes kudde när hon inte tittade i den. Nu var hon ivrig att se vad Mattias hade med sig till henne denna gång. Viktor vände sig åter mot den lastade åsnan och började leta igenom sadelväskor och ränslar. Så gav han upp ett triumferande tjut.

– Blunda Moira, befallde Mattias.

Hon lydde, trots att hon var nära att spricka av nyfikenhet. Det hördes ett prassel och sedan ett knäppande ljud, som om någon spelade på en ensträngad harpa.

– Håll fram händerna, hördes Mattias röst, och Moira gjorde så.

Genast kände hon ett föremål i händerna. Det var av trä... och någon måste ha ristat i det, hon kände mönstret mot fingertopparna. Föremålet var avlångt och böjt till en båge.

– Titta! utropade Mattias glatt och Moira slog upp ögonen.

I händerna höll hon en pilbåge. Hon flämtade till. Bågen var av mörkt trä, nästan svart, och den spänstiga bågsträngen var splitterny. Det inristade mönstret bestod av mjuka vågor över själva bågen, och ett svarvat handtag som gjorde det lätt att hålla i den. Moira spände den provande och låtsades fyra av en pil.

– Vad tycker du? frågade Mattias ivrigt och bröt därmed den nästan magiska tystnaden.

– Den är fantastisk, viskade Moira andlöst. Men... jag vet ju inte hur man använder den.

– Jag kan lära dig, sa hennes storebror lugnt. Jag kan lära dig allting.

Moira såg upp på honom, och hon hade tårar i ögonen. De glittrade i eftermiddagssolen.

– Tack Mattias, sa hon ur djupet av sitt hjärta.

– Det var så lite, smålog hennes bror och la armen om henne. Så, hur mår far?

Moira skakade på huvudet och suckade.

– Det har varit bättre, sa hon ärligt. Men han kommer att bli glad åt att se dig. Han har frågat efter dig hela morgonen. Är ni hungriga?

– Utsvultna, sa Viktor medan han lastade av sin herres medikamentväska från åsnan. Gå in ni, jag sköter om hästarna. Herrn vill väl se sin far?

– Säkert att du klarar det själv? frågade Mattias.

Viktor skrattade högt.

– Tro mig, två hästar är inga problem, log han. Jag kommer in när jag är färdig. Det är ingen fara.

Så Mattias följde Moira in i köket, där hon höllde upp soppa åt honom och ställde fram mer bröd. Hennes bror mumsade glatt i sig, och när han var mätt försäkrade han att han inte hade ätit något så gott sedan han hade lämnat Hattkullen sist.

– De skämmer då i sanning inte bort er där borta i Eyanib, log Moira och dukade undan skålen. Tur att du kan komma hem ibland och få dig ett ordentligt mål mat.

– Herrn får spara lite åt mig också, sa Viktor och kikade in genom den halvöppna köksdörren.

Han dunsade ner framför en skål och började äta. Moira lutade sig ivrigt fram över köksbordet.

– Så, sa hon med vetgirig min, berätta hur det står till ute i den stora världen.

– Nå, Eyanib kan väl inte direkt klassas som stora världen, Moira, sa Mattias leende.

Hon himlade med ögonen mot honom.

– Det här är en by där folk viskar om nya färger och mönster i Thimas' butik, sa hon. Jag håller på att dö för lite riktiga nyheter.

– Skvallertant, retades hennes bror, och hon räckte ut tungan åt honom.

Så blev han allvarlig.

– Ärligt talat är väl den största nyheten att lorden av Rosendalen är och hälsar på i Eyanib just för ögonblicket.

Moira spärrade upp ögonen.

– Verkligen? sa hon nyfiket. En riktig lord?

– Så riktig som någon kan bli, nickade Mattias och tog en skiva bröd. Men det är inte så intressant som det låter. Han är bara där av politiska skäl, nån från Rosendalen som inte hade betalat skatt på åratat och flytt när indrivaren kom.

– Han kom ganska långt, den där skattesmitaren, påpekade Moira. Varför stoppade ingen honom innan han hunnit ända till Eyanib?

Mattias ryckte på axlarna.

– De säger att den skattesmitaren hade hjälp på vägen, sa Viktor med låg röst och la ner skeden i sin tomma soppskål. På något sätt lyckades han komma över de stora slätterna och fram till Eyanib utan att någon av vägvaktarna såg honom. Det var som om han hade varit osynlig, säger de.

– Struntprat, sa Mattias och rynkade på sin fräkniga näsa. En människa kan inte bara försvinna. Nä, min teori är att folket i Rosendalen har blivit lite slapphänta när det gäller skurkarna.

– Om Pellira inte hade haft några problem med krig och tjuveri under de senaste hundra åren så skulle nog vi också vara lite mer avslappnade, insköt Moira. Murvaktarna vid Rosgränsen var väl inte så uppmärksamma bara.

– Vilka vakter, Moira? fnös Mattias. Det har inte funnits några vakter vid Gränsen på årat. Dalen är så självständig att de inte fruktar attacker längre.

– Ni menar mallig, herrn, sa Viktor med bistert rynkade ögonbryn. Så nosiga att de struntar i resten av Taran-Zell.

Moira tog en brödskiva och började bryta den i småbitar medan hon tänkte.

– Förresten, varför reste självaste lorden? frågade hon. Kunde inte någon annan komma?

Mattias skrattade till och skakade på huvudet.

– Du frågar så mycket, lilla syster, sa han. Men nu är det min tur. Kan du berätta hur far verkligen mår?

De pratade om saken ett tag, Moira berättade om Mattis klagovisor och smärtan han kände. Hon hade sett det. Hon berättade om doktor Retsir, som hade varit där föregående dag och tagit ut henne i enrum. Det var nära slutet nu. Mattias nickade sakta vid den informationen.

– Jag förstod det, suckade han. Det stundar mörka tider för huset på Hattkullen.

Moira reste sig och började plocka i ordning från bordet. Det sved lite bakom ögonlocken av framsipprande tårar.

.....

Egentligen sörjde hon bara sin far till en viss del. Hon avskydde det och kände sig självisk, men det största skälet till tårarna var att hon skulle bli totalt isolerad när Matti dog. Det var inte särskilt troligt att hon skulle få tillåtelse av byns vise att stanna på Hattkullen ensam, hon skulle bli placerad i fosterhem till dess att hon fyllde 17. Det var två år kvar till den dagen, två år av städning och diskning och matlagning. Mattias skulle väl praktiskt taget försvinna helt ur hennes liv. Det var det som var det värsta. Att träffa Mattias var hennes små ljusglimtar i ett innehållslöst liv, och hon hade en känsla av att hon skulle bli galen ifall hon inte fick göra det. Moira visste att hennes bror kände likadant. Nå, han skulle åtminstone studera vidare i Eyanib oavsett om far levde eller dog, det hade noga setts till. Pelliras läkare var gammal och skulle gå i pension snart. Byns vise gjorde allt som stod i deras makt för att få en ny färdigutbildad läkare på plats så fort som möjligt. Och Mattias hade talang för yrket. Han var

öm och mild och lätt på handen, och man kände sig trygg tillsammans med honom. Moira kunde inte tänka sig ett liv utan Mattias.

.....

– Moira? Hur mår du?

Moira tittade upp i sin brors oroliga mörka ögon och log blekt.

– Jag mår bra, sa hon lugnande. Gå in till far och hälsa nu. Det skulle muntra upp honom.

Han nickade. Så började hans ögon glittra.

– Imorgon bitti skulle vi kunna provskjuta bågen, föreslog han med pojkaktig iver. Vad sägs om det?

– Imorgon? sa hon. Varför inte genast?

Mattias skrattade och kastade en blick ut genom fönstret.

– Det har börjat skymma, sa han. Första gången med en ny båge måste man kunna se ordentligt. Vi vill ju inte att du ska skjuta bort en massa värdefulla pilar, eller hur?

Moira såg besviken ut men nickade.

– Det förstås, medgav hon. Men imorgon då, så fort jag är klar med mina sysslor. Lovar du?

– Jag lovar, lilla syster, sa han högtidligt. Och nu går jag för att hälsa på far, och sedan går jag och lägger mig. Det har varit en lång dag, i sanning. God natt Moira. God natt Viktor.

– God natt Mattias, sa Moira, och Viktor nickade till svar.

Han reste sig och gick ut ur köket. Inte långt därefter gjorde Viktor samma sak, och Moira var åter ensam. Hon väntade tills pojkarna steg hade försvunnit uppför trapporna innan hon började diska. Det sved redan i ögonen av trötthet, men tanken på morgondagen fick en ljuvlig värme att spridas i hennes kropp.

.....

Dagen därpå steg Moira som alltid upp i gryningen och började sitt arbete. Hon tassade nerför trappan till husets undervåning och gled ner i sina träskor. Stengolvet i korridoren var så kallt att det värkte i hennes fötter av att stå på det för länge. Hon gick ut i den nya morgonen och stod på förstutrappan i ett par ögonblick. Det här var den allra vackraste tiden på dagen. I öster glödde den uppåtgående solen och färgade himlen rödgult gyllene. Ett par stjärnor lyste fortfarande svagt på det azurblå himlavalvet, men de skulle snart försvinna. Moira suckade och gick ut i hönshuset för att se ifall det fanns något ägg idag.

Hattkullen ägde fyra brunspräckliga hönor och en tupp, och det var inte alltid det låg ägg i den gula halmen.

– God morgon fjäderfån, hälsade Moira artigt och log mot hönorna. Har ni sovit gott?

De kluckade sällskapligt till svar och ruskade yrvaket på sina huvuden. Tuppen tittade misstänksamt på henne och kacklade ilsket till.

– Ta det lugnt, sa Moira, fortfarande leende. Jag ska bara se ifall ni vill ge ett ägg eller två denna vackra morgon.

Tuppen blängde och burrade upp sin imponerande fjäderdräkt. Någonstans i hans lilla hjärna rörde sig en misstanke. Den här människan var inte att lita på. Hon brukade komma och stjäla... vad var det hon brukade stjäla? Tuppen gol av frustration över att han inte kunde komma på det. Moira tog upp en bit torrt bröd ur klänningsfickan, smulade sönder det och kastade smulorna på det smutsiga trägolvet. Det blev ett kacklande utan like när fyra hönor och en tupp kastade sig över maten. Kvickt som en katt dök Moira ner över hörnornas sovplatser och grävde med fingrarna i halmen. De slöts om inte mindre än tre bruna ägg som hon försiktigt stoppade i fickan.

– Tack så mycket, små pullor, log hon, kastade en slängkyss åt hönorna och lämnade hönshuset.

•••••

Äggen kokades i en liten tygsäck som stoppades i köksgrytan tillsammans med gryn till frukostgröt. Grytan hade med hjälp av en träskiva delats itu så att den ena halvan användes till gröt och den andra till ägg. Det tog inte lika lång tid att få frukosten färdig då. Mattias' uppfinning, förstås. Under tiden dukade Moira fram resten av frukosten. Hon gick också ner i jordkällaren för att hämta mjölk och sylt till gröten. Han förtjänade något extra, hennes bror, om han nu skulle lära henne bågskytte. Sedan satte sig Moira ner på en stol och väntade. Det tog inte lång tid förrän Viktor dök upp, sträckande på sig och med håret på ända.

– God morgon, hälsade han med ett litet leende som Moira glatt återgäldade.

– God morgon själv, sa hon. Har du sett bror min än?

Viktor skakade på huvudet.

– Han sover säkert fortfarande, sa han. Vi reste långt igår, och dagen innan det också. Klart man inte kan gå upp så tidigt då.

– Det gjorde du, påpekade Moira och gav honom en skål att ta gröt i.

Han skrattade till.

– Det förstås, medgav han. Men någon måste utfodra hästarna. De har arbetat mest.

Det lät vettigt, så Moira nickade och återvände till sin ostsmörgås.

•••••

Solen hade redan gått upp och börjat värma ordentligt innan Mattias dök upp i köket. Han var klädd i en roströd tunika med tillhörande brigga; över ena axeln bar han sin egna långbåge, och över den andra hängde ett koger till hälften fyllt av grågåsfjädrade pilar. Han log brett när han fick se sin syster otåligt vänta vid köksbordet.

– Jag trodde aldrig att du skulle vakna, sa hon och reste sig med handen på sin båge. Ska vi gå?

– Lugna dig, lilla syster, log Mattias. Kan jag inte få äta först?

Moira suckade tungt.

– Det är klart, sa hon trött. Jag borde väl se till far i vilket fall som helst.

Hon gjorde i ordning en bricka att ta in till Matti, och tog den med sig ut i korridoren. Ett lågt mummel hördes från andra sidan sin fars dörr när hon försiktigt knackade på den, så hon knuffade upp den på vid gavel. Matti sov fortfarande, hans gråbleka ansikte vilade mot kudden, men sömnen verkade inte vara speciellt god. Hans huvud ryckte fram och tillbaka med rynkad panna, och han gnydde svagt. Tyst ställde Moira ner brickan på sängbordet och satte sig intill sin far. Han såg så sorgsen ut där han låg med de värdelösa benen att hon bet sig i läppen. Försiktigt la hon sin hand på Mattis axel och ruskade honom.

– Far? viskade hon. Far, vakna!

Först stelnade han till i hela kroppen, och sedan spärrade han upp ögonen. De stirrade skräckslaget på Moira innan han kände igen henne.

– Vad är det? frågade Matti med hes röst. Vad vill du?

– Det är morgon, far, sa Moira och visade på brickan. Jag kommer med frukost.

Hon hjälpte honom att sätta sig bekvämt upp så att han kunde äta, och sedan lämnade hon honom. Att äta brukade han klara själv. Hon gick ut i köket, där Mattias hade fått i sig sin grötportion.

– Hur mår han? frågade han med ett medlidande ansiktsuttryck.

– Han hade mardrömmar igen, svarade Moira. Jag var tvungen att väcka honom.

Mattias nickade.

– Drömmar om mor, sa han. Jag kan ge mig den på att det är sådana han har. Sa han något när han vaknade?

– Nej, sa Moira och skakade på huvudet. Men han darrade i hela kroppen. Han måste se hemska saker.

De satt tysta en stund, och sedan reste sig Mattias med bågen i ett fast grepp.

– Är du redo? frågade han.

Moira sken upp och nickade. Hon tog sin båge och njöt av känslan av de inristade mönstren mot huden.

– Jag är redo, sa hon.

•••••

De gick ut i solskenet och njöt av den klara luften. Sedan promenerade de över gårdsplanen och fram till den mur som omgärdade husen på Hattkullen. Det fanns tre ingångar i den muren, varav två användes i stort sett dagligen. Den största av dem, huvudporten, låg i rak östlig riktning och ifall man gick ut genom den kom man ut på vägen som ledde fram till Pellira. Till vänster om huvudporten fanns en mindre dörr. Den kallades rent allmänt för skogsgången, eftersom man så fort man gick ut genom den befann sig i ljus lövskog vars grenar bredde ut sig över ens huvud som ett tak. Den tredje av utgångarna användes mycket sällan, och då bara i yttersta nödfall. Det sades att den var ditsatt som bakväg ifall ägorna skulle anfallas, men varken Mattias eller Moira hade någonsin hört om en sådan attack. Det var i vilket fall som helst skogsgången som de skulle ut genom. Skogen var underbart fridfull, och de pratade inte på länge av rädsla för att störa tystnaden. När de började närma sig sitt mål, en glänta som pryddes av en majestätisk ek, talade Moira.

– Mattias... sa hon tveksamt. När... om far dör...

Han höjde blicken och tittade rakt på henne.

– Ja?

– Jo... Då tänker jag inte stanna i Pellira.

Hon gjorde en paus för att invänta hans reaktion. Till hennes förvåning nickade Mattias.

– Det hade jag redan förstått, sa han lugnt. Du skulle aldrig stanna och tjäna en familj i två år. Men var ska du ta vägen då?

Moira ryckte på axlarna.

– Det vet jag inte, sa hon. Söderut kanske, och se Salúm. Det har jag drömt om länge, vet du. Vill du följa med?

Där kom den, frågan hon legat och tänkt på under dessa nätter då han hade varit borta. Mattias såg sorgset på henne, så som hon hade vetat att han skulle göra.

– Det kan jag inte, och det vet du, sa han. Jag måste bli färdig med min utbildning först.

Moira nickade och sparkade till en lös sten på den smala stigen. Hon hade vetat att han inte skulle säga ja.

– Men jag kommer att sakna dig, sa Mattias med ett litet leende. Ifall du rymmer. Skriver du?

Hon log lite.

– Jag kan försöka, sa hon. Så får vi se ifall det blir läsligt.

Hennes bror kramade hennes hand. De visste båda att det här var det närmaste ett farväl de skulle komma.